

Souběžná varování – číslo jedna

Zjevení Ježíše Krista: Pochopení posledního varování pro lidstvo

Jeff Pippenger

2023-08-08

„Zjevení Ježíše Krista“ se Božímu lidu otevírá, když „čas je blízko“. Poslední výstražné poselství pro lidstvo je dáno těsně před ukončením doby milosti pro člověka a toto poslední poselství je v Bibli znázorněno v několika prorockých liniích. Ve Zjevení čtrnácté kapitoly je toto poslední výstražné poselství znázorněno třemi anděly.

A viděl jsem jiného anděla, letícího prostředkem nebe, který měl věčné evangelium, aby je zvěstoval těm, kdo přebývají na zemi, a každému národu, pokolení, jazyku i lidu. Volal mocným hlasem: Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; a klaňte se tomu, který učinil nebe i zemi, moře i prameny vod.

A za ním následoval jiný anděl, který volal: Padl, padl Babylon, to veliké město, protože napojil všechny národy vínem hněvu svého smilstva.

A třetí anděl je následoval a zvolal mocným hlasem: Kdo by se klaněl šelmě a jejímu obrazu a přijal její znamení na své čelo nebo na svou ruku, ten bude pít z vína Božího hněvu, které je nalito neředěné do kalicha jeho rozhořčení; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A dým jejich muk vystupuje na věky věků; a nemají odpočinutí dnem ani nocí ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, i kdokoli přijímá znamení jejího jména. Zde je trpělivost svatých: zde jsou ti, kdo zachovávají Boží přikázání a víru Ježíšovu. Zjevení 14,6–12.

V osmnácté kapitole Zjevení táž zvěst oznamuje pád Babylóna.

A potom jsem viděl jiného anděla, sestupujícího z nebe, který měl velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů a skryší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a ohavného ptáka. Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu. A uslyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z něho, lide můj, abyste neměli účast na jeho hříších a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť jeho hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomenul se na jeho nepravosti. Zjevení 18,1–5.

Prorocká linie dějin, anebo bychom mohli říci sled událostí, znázorněný andělem, který v osmnácté kapitole ozáří zemi svou slávou, představuje události, jež vedou k ukončení soudu, k ukončení doby milosti a k sedmi posledním ranám. Prorocké dějiny znázorněné v osmnácté kapitole probíhají „paralelně“ s linií prorockých dějin znázorněnou třemi anděly ve čtrnácté kapitole.

„Bůh dal poselstvím ze Zjevení 14 jejich místo v linii proroctví a jejich dílo nemá ustát až do závěru dějin této země. Poselství prvního a druhého anděla jsou i nadále pravdou pro tuto dobu a mají probíhat souběžně s tímto poselstvím, které následuje. Třetí anděl hlásá své varování mocným hlasem. ‚Potom,‘ řekl Jan, ‚jsem viděl jiného anděla, jak sestupuje z nebe, maje

velikou moc, a země byla ozářena jeho slávou.' V tomto ozáření je spojeno světlo všech tří poselství.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Tři andělé ze čtrnácté kapitoly, letící středem nebe, symbolizují celosvětové poselství, které vrcholí znamením šelmy a uzavřením doby milosti. V osmnácté kapitole je celá země ozářena slávou anděla, jehož poselství rovněž vrcholí uzavřením doby milosti.

Poselství, které je ve čtrnácté kapitole symbolicky znázorněno třemi anděly a které je rovněž znázorněno andělem sestupujícím v osmnácté kapitole, jsou dvě vyobrazení téhož varovného poselství. V Bibli není nic nadbytečného, nic zbytečného. Skutečnost, že totéž poselství Jan označuje více než jednou, zdůrazňuje důležitost tohoto poselství a ilustruje božskou metodu vyučování, která je biblickým pravidlem nazývaným „opakovat a rozšiřovat“. Uvedení dvou linií prorockých dějin do vzájemné souvislosti odhaluje pravdy, které by nebyly rozpoznány ani v jedné z těchto linií, kdyby byly posuzovány odděleně od té druhé. Kdybyste dnes předvedli k soudu dva svědky téže události, aby svědčili, mohli by velmi snadno podat protikladná svědectví na základě své politické či společenské ideologie. U biblických svědků tomu tak není; ti se vždy shodují, a pokud se vám zdá, že se neshodují, pak se na něco díváte nesprávně.

Dvě podobenství, o nichž uvažujeme, jsou týměž varovným poselstvím, které kniha Malachiáš představuje jako návrat proroka Eliáše. Všechna tři poselství přicházejí před uzavřením doby milosti — neboť varovné poselství obsažené ve všech třech liniích proroctví není pouze dáno před uzavřením doby milosti, nýbrž uzavření doby milosti je právě tím vztažným bodem, chcete-li předmětem, každého z těchto varovných poselství. Ve skutečnosti, je-li jakékoli varovné poselství hlášáno nebo znázorněno kterýmkoli prorokem, je to totéž varování jako ve Zjevení čtrnáct, osmnáct a v Malachiášově proroctví o Eliášovi.

Tyto tři prorocké linie lze snadno prokázat jako navzájem paralelní. Přesto existují v biblickém proroctví dva hlavní zdroje informací. Jedním je určení sledu událostí, které se odehrají na konci světa. Druhým zdrojem informací je vyličení činnosti proroků spojené s poselstvím, jež podává obrys budoucích událostí.

Ve spojitosti s těmito myšlenkami stojí za zvážení dvě pravidla. První z nich je, že všichni proroci hovoří o konci světa, kde se uzavírá doba milosti.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování je v platnosti pro nás. ‚To všechno se pak jim přiházelo pro příklady, a napsáno jest k napomenutí našemu, k nimžto konec světa přišel.‘ 1 Korintským 10,11. ‚Jimž bylo zjeveno, že ne sami sobě, nýbrž nám přisluhovali tím, co je vám nyní zvěstováno skrze ty, kteří vám kázali evangelium v Duchu svatém seslaném z nebe; na tyto věci žádostivi jsou andělé patřiti.‘ 1 Petrův 1,12....“

„Bible nashromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny velké události a slavnostní děje starozákonních dějin se v těchto posledních dnech v církvi opakovaly a opakují.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Všechna prorocká poselství Bible jsou „závazná pro nás“, „na něž přišlo skonání věků“. Toto pravidlo ve spojení s dalším pravidlem, které označuje „věci“, jež Duch svatý „utvářel“, „jak při udělení proroctví, tak“ také „v zobrazených událostech“, posiluje tvrzení, že prorocké události na počátku proroctví jsou předobrazem a probíhají souběžně s prorockými událostmi na konci každého daného proroctví.

„Je zapotřebí mnohem důkladnějšího studia Božího slova; zvláště Danielovi a Zjevení má být věnována pozornost jako nikdy předtím v dějinách našeho díla. O římské moci a papežství můžeme mít v některých směrech méně co říci; máme však obrátit pozornost k tomu, co proroci a apoštolové napsali pod vnuknutím Ducha svatého Božího. Duch svatý uspořádal věci tak, jak při udělení proroctví, tak v líčených událostech, aby učil, že lidský činitel má zůstat v pozadí, skryt v Kristu, a že Pán Bůh nebes a Jeho zákon mají být vyvýšeni. Čtěte knihu Daniel. Připomeňte si, bod po bodu, dějiny království, která jsou tam představena.“ Testimonies to Ministers, 112.

„Duch svatý tak uspořádal věci jak při udělení proroctví, tak v zobrazovaných událostech.“ Při „udělení proroctví a v zobrazovaných událostech“ byly „věci“ „Duchem svatým“ „tak uspořádány“, že jak „udělení proroctví“, tak i „zobrazované události“ mají být rozpoznány jako inspirované a vztaženy na prorocké znázornění konce světa.

Jan obdržel proroctví od Gabriela a bylo mu řečeno, aby je zapsal do knihy a poslal církvím. Tehdy byl pronásledován Římem; byl vypovězen způsobem, který by měl obdobu v tom, co by dnešní svět nazval tajným detenčním zařízením. V oné době byl Jan od lidstva izolován stejně jako kterýkoli vězeň v zátoce Guantánamo.

Jan uvádí, že vidění se odehrálo, když uctíval v sobotní den sedmého dne, který je Dnem Páně.

Neboť Syn člověka jest Pánem i dne sobotního. Matouš 12,8.

Když uctíval v Duchu, uslyšel za sebou mocný hlas.

Já Jan, který jsem i vašim bratrem a spoluúčastníkem soužení i království a trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. V den Páně jsem se ocitl v Duchu a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který pravil: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu, do Smyrny, do Pergamu, do Thyatiry, do Sard, do Filadelfie a do Laodiceje. Zjevení 1,9–11.

Jan, jeho okolí i popsané okolnosti jej představují jako toho, kdo je pronásledován za to, že je ctitelem soboty sedmého dne, avšak také jako toho, kdo je pronásledován proto, že věří jak Bibli, tak i spisům Ellen Whiteové, což je „svědectví Ježíšovo“. Slyší za sebou mocný hlas, za nímž se obrací, aby jej spatřil, a tím představuje adventistu sedmého dne na konci světa, který za sebou slyší hlas říkající: „toto je ta cesta, chodte po ní.“

Všechny prorocké linie jsou na konci světa navzájem souběžné.

„Ve Zjevení se setkávají a končí všechny knihy Bible.“ Poslové apoštolů, 585.

Každý prorok, který slyší hlas za sebou, se ztotožňuje s Janem v zobrazení Božího lidu na konci světa. Jan slyšel za sebou hlas, který mu dával pokyny. Také Izajáš slyšel hlas poučení.

Proto bude Hospodin vyčkávat, aby vám prokázal milost, a proto se vyvýší, aby se nad vámi smiloval; neboť Hospodin je Bohem soudu. Blaze všem, kdo na něho čekají.

Neboť lid bude bydlet na Siónu v Jeruzalémě; již nebudeš plakat; jistě se nad tebou smiluje při hlasu tvého volání; jakmile je uslyší, odpoví ti. A ačkoli vám Pán dá chléb soužení a vodu útlaku, přece již nebudou tvoji učitelé skryti v koutě, nýbrž tvé oči uvidí tvé učitele. A tvé uši uslyší slovo za tebou, které bude říkat: Toto je ta cesta, jděte po ní, ať se obrátíte napravo, nebo ať se obrátíte nalevo. Izajáš 30,18–21.

Boží lid ostatku slyší za sebou hlas, který určuje, kterou cestou mají jít. Poté se musí rozhodnout, zda budou naslouchat, či nikoli. Lid představovaný Janem a Izajášem je lidem na konci světa, který očekává Pána, zatímco On prodlévá, a Izajáš nám sděluje, že prodlévá proto, že je Bohem soudu. Od počátku milleritské historie roku 1798 až do uzavření doby milosti pro adventismus při nedělním zákonu Bůh vykonává soud v nebeské svatyni. Zaslíbení zní, že ti, kdo během období soudu očekávají na Pána, budou blahoslavení.

Boží lid, který je blahoslaven tím, že čeká, je v podobenství o deseti pannách představován pannami, jež očekávají Ženicha. Všech deset usnulo, a pak o půlnoci přichází krize, která spící panny rozděluje do dvou tříd. Jedna třída uslyšela za sebou hlas a obrátila se, aby spatřila ten hlas, který je poučil, kudy mají dále postupovat; druhá třída se však odmítla obrátit a slyšet ten hlas — navzdory tomu, že poselství, jež prostupuje celou knihou Zjevení, zní: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“
Velký spor, 393.

Jan představuje adventní lid, který se obrací k minulosti, aby porozuměl budoucnosti. Když „uslyší za“ sebou „slovo“, jak to učinil Jan, toto slovo zahrnuje také pokyn daný v Izajášově svědectví o této totožné události. Izajášův pokyn zněl: „toto jest ta cesta, chod'te po ní“, „ať se obrátíte napravo, nebo ať se obrátíte nalevo“. Moudré panny ve dvanácté kapitole Daniela rozumějí rozmnožení poznání na konci světa, protože „probíhaly sem a tam“ ve Slově, aby porozuměly životodárnému poznání, které bylo odpečetěno.

Ty však, Danieli, zavři tato slova a zapečeť knihu až do času konce: mnozí budou pobíhat sem a tam a poznání se rozmnoží. Daniel 12,4.

Proroci, o nichž uvažujeme, představují adventisty sedmého dne v dějinách, v nichž soud dospívá ke svému závěru a doba milosti se uzavírá. Ti, kteří jsou představeni jako moudré panny, slyší za sebou hlas, který říká: Toto je ta cesta, chod'te po ní; a On zaslibuje, že je povede po stezce, když se odchýlí nalevo nebo napravo. „Běhání sem a tam“, jak je činí moudré panny, když je kniha odpečetěna, je symbolem studia Bible. Příroda nás poučuje, že abyste mohli běhat, musíte se nejprve naučit chodit, a Izajášovo svědectví říká, že budete-li naslouchat hlasu za sebou, povede vás při studiu Jeho Slova, ať se obrátíte ke Starému zákonu (nalevo), nebo k Novému zákonu

(napravo). Otevřete Bibli a On vás povede svým hlasem. Avšak pro adventisty sedmého dne na konci světa to také znamená, že vás povede, když otevřete Bibli (nalevo) a když otevřete Ducha proroctví (napravo).

Cesta, po níž je třeba kráčet, je ještě konkrétněji vymezena, připojí-li se svědectví Jeremiášovo.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a vizte a ptejte se na stezky odvěké, kde je dobrá cesta, a chodte po ní, a naleznete odpočínutí pro své duše. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Také jsem nad vás ustanovil strážné se slovy: Naslouchejte zvuku polnice. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat.

Proto slyšte, národy, a poznej, ó shromáždění, co je mezi nimi. Slyš, země: hle, uvedu zlo na tento lid, totiž ovoce jejich myšlenek, protože neuposlechli má slova ani můj zákon, nýbrž jej zavrhli. Jeremjáš 6,16–19.

V uvedeném oddílu jsou dvě třídy ctitelů. Jedna skupina zvažuje všechny „cesty“ a volí, aby chodila po „starých stezkách“. Byli schopni vybrat „dobrou cestu“ ze všech ostatních možných „cest“, protože jsou to ti, kdo naslouchali hlasu za sebou, a ten hlas je poučoval: „toto je ta cesta, chodte po ní.“ Jan představuje ty, kdo slyší hlas zezadu, hlas ze „starých stezek“.

„Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohleďte, ptejte se na stezky dávnověké, kde je ta dobrá cesta, a chodte po ní.“ Jeremiáš 6,16.

„Ať se nikdo nesnaží strhnout základy naší víry — základy, které byly položeny na počátku našeho díla modlitebním studiem Slova a zjevením. Na těchto základech stavíme již posledních padesát let. Lidé se mohou domnívat, že našli novou cestu a že mohou položit pevnější základ než ten, který již byl položen. To je však veliký klam. Jiný základ nemůže nikdo položit než ten, který již byl položen.“

„V minulosti se mnozí pustili do budování nové víry, do zakládání nových zásad. Jak dlouho však jejich stavba obstála? Brzy padla, neboť nebyla založena na Skále.

„Nemuseli se první učedníci setkávat s výroky lidí? Nemuseli naslouchat falešným teoriím a pak, když vše vykonali, pevně stát a říkat: ‚Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který je již položen.‘ 1. Korintským 3,11.

„Máme tedy pevně zachovat počátek své důvěry až do konce. Bůh a Kristus poslali tomuto lidu slova moci, která jej bod po bodu vyváděla ze světa do jasného světla přítomné pravdy. Se rty dotčenými svatým ohněm hlásali Boží služebníci toto poselství. Božský výrok zpečetil svou pečeti pravost hláсанé pravdy.“ Testimonies, svazek 8, 296, 297.

Avšak v Jeremjášově linii je ještě jiná skupina a toto „shromáždění“, jak je označuje, vybudovalo dům představující novou víru, a ten dům padá, protože nebyl vystavěn na skále. Tím domem je církev adventistů sedmého dne, anebo, jak tutéž církev označuje Jan — synagoga Satanova.

Odmítnout slyšet znamená zavrhnout jeho „slova“ a jeho „zákon“. Kvůli své vzpouře proti návratu a chození po starých stezkách a také kvůli svému odmítnutí slyšet poselství polnice od strážného hodlá Bůh přivést zlo na lid, který Jeremjáš označuje jako „zlý sbor“. Způsob, jakým Bůh jedná se

sborem Laodiceje Církve adventistů sedmého dne, je předmětem biblického prorocství. Prorok Ozeáš přispívá k charakteristice „zlého sboru“, když hovoří o tom, proč jsou zavrženi.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhnou tebe, takže mi již nebudeš knězem. Jelikož jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé děti. Ozeáš 4,6.

Jsou zavrženi pro nedostatek poznání, což představuje poselství, které je odpečetěno v čase konce. Bůh zde v tomto úseku ukončuje svůj smluvní vztah se svým lidem, neboť je přímo nazývá: „Můj lide!“ Protože zavrhli Krista a zapomněli na jeho zákon, nebudou Bohu kněžími. Když Boží lid vstupuje do smlouvy s Bohem, činí je kněžími a králi. Když Bůh vstoupil do smlouvy se starověkým Izraelem, prohlásil skrze Mojžíše:

Nyní tedy, budete-li opravdu poslouchat můj hlas a zachovávat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím nade všechny národy; neboť má je celá země. A budete mi královstvím kněží a svatým národem. To jsou slova, která budeš mluvit k synům Izraele. Exodus 19,5.6.

Když Bůh vstoupil do smlouvy s křesťanskou církví, prohlásil skrze Petra:

Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid zvláštní, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla; vy, kteří jste kdysi nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; vy, kteří jste nedošli milosrdenství, nyní však jste milosrdenství došli. 1 Petr 2,9.10.

Petr se v těchto verších zabývá přechodem od starověkého Izraele jako Bohem vyvoleného smluvního lidu ke křesťanské církvi, když uvádí, že „kdysi jste nebyli lid, nyní však jste lid Boží“. Když se Židé odloučili od Boha, Pán vstoupil do smlouvy s křesťanskou církví. Obojí bylo považováno za národy kněží, dokud byly oddány Pánu.

Být zavržen jako kněz naznačuje, že jsi kdysi byl smluvním lidem. Adventisté sedmého dne vstoupili do smlouvy s Pánem na počátku adventistických dějin. Církev na poušti vzešla z reformace, avšak odmítla milleritské poselství, a tím se v průběhu dějin poselství prvního a druhého anděla rozvedla s Bohem. Konečné oddělení nastalo s příchodem druhého anděla a bylo vysloveno, že již nejsou dcerou Kristovou, nýbrž se stali dcerou Babylóna. Bezprostředně poté, během Půlnočního volání, Bůh povolal svou novou nevěstu ke smluvnímu manželství.

Dvě desky, které byly symbolem smlouvy pro starověký Izrael, byly dvě desky Desatera, a dvěma deskami pro duchovní novodobý Izrael jsou dvě desky Abakukovy, jak jsou znázorněny na tabulích z let 1843 a 1850. Lid smlouvy, který inspirace opakovaně označila jako Laodiceu, zavrhl staré stezky, odmítl naslouchat hlasu za sebou, a proto opakuje závějiny starověkého Izraele, když je vyvrhován z úst Páně. Proč se to děje těm, které nazývá „můj lid“?

Podobenství o deseti pannách, které znázorňuje zkušenost adventismu, se naplňuje dvakrát: jednou na počátku a podruhé na konci adventismu. Sestra White učí, že toto podobenství se naplnilo a ještě naplní do nejmenšího písmene a že mu má být vždy rozuměno jako přítomné pravdě, právě tak jako třetímu andělu.

„Často jsem odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství bylo a bude naplněno do nejmenšího písmene, neboť má zvláštní vztah k této době a stejně jako poselství třetího anděla bylo naplněno a bude i nadále přítomnou pravdou až do konce času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Milleritský adventismus naplnil čekání z podobenství mezi jejich neúspěšnou předpovědí roku 1843 a správnou předpovědí 22. října 1844. Prorockých detailů těchto dějin je mnoho a jsou významné, avšak přejí si pouze poukázat na to, že podobenství o deseti pannách je přímo spojeno s třetím andělem, jak sestra Whiteová právě uvedla.

Od roku 1798 až do 22. října 1844 poselství prvního anděla ohlašovalo zahájení soudu. Těsně předtím, než soud začal, se naplnilo Půlnoční volání z podobenství o deseti pannách. Proto, když třetí anděl ohlašuje ukončení soudu, bude oznámení Půlnočního volání opět znovu opakováno.

Poznání, že protestantské církve zavrhly Boží poselství, a tím se staly dcerami Babylóna, znamenalo příchod poselství druhého anděla a začátek prodlení v podobenství, které se „naplňovalo do posledního písmene“. Pán se roku 1843 nevrátil; prodléval, aby panny vyzkoušel a požehnal jim. Oznámení druhého anděla, které určovalo protestantské církve jako dcery Babylóna, bylo výzvou pro ty, kdo dosud byli v těchto padlých církvích, aby z nich vyšli a postavili se po bok milleritů a jejich porozumění proroctvím. Na táborovém shromáždění v Exeteru předložil Samuel Snow důkazy potřebné k potvrzení Pánova příchodu 22. října 1844 a poselství půlnočního volání se přehnalo zemí jako přílivová vlna. Poté přišel třetí anděl při Velkém zklamání 22. října 1844.

Toto bylo stručné shrnutí počátečních dějin, v němž jsem vynechal mnohé body, abych vyčlenil několik bodů, které se zdají být pro to, čím se zabýváme, relevantnější.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.